

Kürti László

panorámatelek

azt a ruhát vettem neked, amin az aranycsíkok
tekergöztek. az örökkévalóságnak szeretünk,
de mint az ünnepélyes, emelkedett pillanatok,
feslenek, kopnak, málnak le rólunk, kikanyarognak
alólunk, akár a boldog útjaink. pattan a csat,
lehúszom rólad a blúzt, meztelenül a kopott szőnyegen
egymásra emlékezünk. sírunk, félni már nincs mitől.
majd fested magadra újra – szemszpirál, rúzs, zöldes,
kaméleonszínű szemhéj – életünk egykori kontúrait.

ékszeres, cipők, tévedések. csereszavatos kacatok,
gyázmunka. nyaralót akartunk a hegy oldalán,
nézni, hogyan vonul a folyó. lassan tekergözve
hegyek és dombok között, akár azon az aranymintás
ruhán, minek a cipzárja talán már a második
alkalommal a kezemben maradt.

kóboráram

ahol bárki abbahagyta volna,
bennem a bizalom, benned a hit
állt helyre éppen.

néhány napra ugyan elkerültelek,
de feltettünk mindent egyetlen
koszlott, árva lapra. hideg volt
a kezéd, és remegett a májam,
te féltékeny szerelemben, bennem
negyven év, hogy a felgyűlt mérget
magamból kiokádjam.

zsigerek indulnak belőlem éjjelente,
minden szerv valaki másé.
egymáshoz beszéltünk öntudatlan,
de szavaink ugyanaz a szájé.
hazugság, hogy menekülni
kéne, s hogy az öngyilkosság az igaz.

eldöntöttük, mindent megbocsátok,
vaksin tapogatsz a hálósobafalon.
kiégett villanykapcsolók után, kilógó
színes vezetékek vagyunk.
visszaránt a rettegés egy újabb görcsbe,
kétféle bűn után közös a villanykörte.